

Arrest

nr. 268 786 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999. Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 11 maart 2020. Op 15 april 2020 dienen de verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 maart 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster wordt op 11 maart 2021 gehoord.

Op 26 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van elke verzoeker een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, ALAO, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bogota (Colombia) op (...) 1994, en hebt altijd in en rond Bogota gewoond tot aan uw vertrek uit Colombia. U combineerde het middelbaar met werken. U zorgde voor het laden en lossen van vrachtwagens. Toen die combinatie te zwaar werd, stopte u na tien jaar onderwijs met school. U wilde niet naar het leger en deed dan ook geen dienstplicht, zonder dat u daar problemen door kende. Later ging u werken als kok. U bent op 16 februari 2018 getrouwd met JYSC (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx) en jullie hebben een minderjarige dochter die zich bij jullie in België bevindt.

Uw problemen begonnen zonder dat u het besepte in augustus 2019 toen u als kok aan de slag was in een restaurant. Een van de klanten, Darwin, gaf u zijn kaartje voor als u interesse zou hebben om op een van zijn evenementen te komen koken. U bewaarde het kaartje en werkte nog enkele weken verder in het restaurant tot u daar opstapte na een ruzie over uw contract. Vanwege de vele Venezolaanse migranten die in dezelfde branche werk zoeken vond u niet meteen een andere job. Het viel u te binnen dat u de contactgegevens van een potentiële werkgever op zak had en dus belde u Darwin op, en maakte een afspraak met hem. Hij legde u uit dat absolute discretie vereist zou zijn als u voor hem kwam werken: niet alleen moest u de gsm afgeven aan het begin van de shift, maar u mocht ook met niemand praten over waar u ging werken of voor wie u zou koken. Er werd ook geëist dat u zou blijven slapen op de werkplaats. U zou enkel tijdens het weekend werken, en alleen als u werd opgeroepen. Daar stond tegenover dat ze goed betaalden, wat zou betekenen dat u vele malen het gewoonlijke maandloon van een kok zou krijgen. Aangezien u geen bezwaar had tegen al deze regels hadden jullie al snel een mondelinge overeenkomst gesloten.

Vanaf medio oktober 2019 begon u aan de nieuwe job. Telkens wanneer men u verwittigde, reed u in alle vroegte met de motor naar het punt van afspraak, waar u werd opgepikt door uw werkgevers. Zij brachten u naar een zwaarbewaakte plaats, waar u dan in de keuken aan het werk werd gezet. Wanneer ze uw diensten niet meer nodig hadden, brachten ze u terug naar de plaats waar u de motor had achtergelaten en betaalde men uw loon cash uit. Gedurende een drietal maanden werkte deze regeling naar ieders tevredenheid. Op 05 januari 2020 rond vier uur in de namiddag nam u even pauze en omdat u in de verte paarden had gehoord besliste u naar buiten te stappen en op uw werkplaats een ommetje te gaan maken. U zag op de binnenplaats dat er een auto was toegekomen waaruit een geboeide en geblinddoekte man tevoorschijn werd gehaald. Toen de andere aanwezigen merkten dat u stond toe te kijken, vlogen ze op u af en begonnen u te slaan. U riep dat u de kok was en dat het om een misverstand ging, en werd dan hardhandig meegevoerd naar de keuken. Daar kwam Darwin met u praten: hij zei dat u niet had mogen komen waar u was betrapt, dat u nu wel wist dat u voor een drugsbende werkte en dat de gewone wetten voor hen niet van tel waren. Nu u wist wat er aan de hand was, was u een medeplichtige, en als u uw mond voorbij zou praten of zou stoppen met het werk, dan wisten ze waar u woonde met uw vrouw en kind en zou er jullie iets overkomen. De enige uitweg was de dood. U verzekerde Darwin dat u deze job niet wilde kwijt raken en dat hij u kon vertrouwen, dat er wat u betreft niets was veranderd. Omdat Darwin nog zei dat u nu wist waar ze toe in staat waren, veronderstelde u dat de gevangene die u had zien toekomen werd vermoord. De volgende ochtend brachten ze u terug naar de motor, en u was opgelucht dat u levend was weggekomen.

U wilde niet aan uw vrouw vertellen wat er aan de hand was, maar kon moeilijk verbergen dat u een pak slaag had gekregen, waarbij zelfs een van uw tanden was afgebroken. U moest dus wel uitleggen wat er u was overkomen, en uw vrouw nam contact op met haar ouders ODCS (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx) en ESM (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx) die Colombia hadden verlaten omwille van problemen die volledig los staan van de uwe en in België een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend op respectievelijk 05 maart 2019 en 29 november 2019. Uw schoonouders adviseerden u om zonder argwaan te wekken uw reis naar België voor te bereiden, en hier ook een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Jullie regelden voor iedereen een paspoort dat werd uitgereikt op 16 januari 2020, en uw schoonzus reserveerde vliegtuigtickets voor jullie. Intussen bleef u hetzelfde werk verder doen, maar u merkte dat men u brutaler behandelde. Bovendien probeerde men u zover te krijgen dat u zou deelnemen aan drugshandel door uit te proberen hoe ze het best drugs konden verstoppen tussen ladingen etenswaren. Dit ging in tegen al uw principes, maar u

moest wel meewerken zodat de bende niet zou vermoeden dat u reeds uw vlucht uit Colombia aan het plannen was. Dat u geen andere keuze had, bleek duidelijk uit de vele opmerkingen die de bendeleden maakten over uw vrouw en uw dochter. De bende wilde dat u besepte dat jullie in de gaten werden gehouden. Het weekend van 7 en 8 maart 2020 moest u weer gaan werken, maar ondertussen waren uw schoonzus en haar man al bezig om jullie spullen uit het huis te halen. Omdat jullie bagage al uit het huis was verdwenen konden jullie op 10 maart 2020 niet al te opzichtig uit het huis vertrekken. U brak de simkaart zodat uw nummer niet meer gebruikt kon worden en ging naar de luchthaven, van waar u het vliegtuig nam richting België met tussenstop in Spanje. U kwam toe in België op 11 maart 2020 en diende op 15 april 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de bende van Darwin.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Colombiaanse paspoort, dat van uw vrouw en dat van jullie dochter, uw identiteitskaart en die van uw partner, jullie huwelijksakte, en de geboorteakte van jullie dochter.

Het verzoek van uw schoonouders ODCS (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx) en ESM (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx) werd door het CGVS afgesloten op 27 april 2020 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Ze gingen in beroep tegen deze beslissing, die inhoudelijk werd bevestigd door de RvV op 15 januari 2021 met arrest nr. 247 531.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u niet verder komt dan blote beweringen wanneer u vertelt over de beweerde gebeurtenissen. Jullie leggen geen enkel overtuigingsstuk neer ter staving van jullie relaas (CGVS, p.15; CGVS vrouw, p.12,13) en hebben geen enkel officieel document met betrekking tot de door jullie beweerde feiten. In dat verband wijst het CGVS er op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat dit in casu zo is, aangezien zowel u (CGVS, p.12) als uw vrouw (CGVS vrouw, p.9) verklaren immers dat jullie nooit hulp of bescherming hebben gezocht in jullie herkomstland. Dat jullie deze mogelijkheid van de hand wijzen door vaag en algemeen te stellen dat Colombia door en door corrupt is (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.9), kan maar weinig overtuigen in het licht van de talrijke mediaberichten die aantonen dat er wel degelijk wordt opgetreden tegen criminaliteit. Overigens hebt u ook geen enkel bewijs van de aanslag op uw fysieke integriteit in januari 2020. Hoewel u door verschillende mannen werd aangevallen en een van hen u zo hard sloeg met zijn wapen dat een van uw tanden is afgebroken (CGVS, p.10), wat toch wijst op eerder zwaarwichtige feiten, hebt u nooit medische hulp gezocht. Ook uw afgebroken tand is vanzelf genezen (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.9). Dat u ondanks het gebrek aan deskundige medische verzorging geen blijvende gevolgen hebt overgehouden aan deze slagen met een zwaar voorwerp verwondert, vooral aangezien uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat zelfgenezing van een gebroken tand niet mogelijk is, en het verwaarlozen van dergelijke kwetsuur vaak leidt tot ernstige problemen (zie landeninfo nr.1).

Wat er ook van zij, bij gebrek aan documenten moet het CGVS zich baseren op jullie verklaringen over de beweerde feiten. Deze zijn echter weinig consistent en op een aantal punten ronduit onwaarschijnlijk. Dat begint al bij uw beweerde aanwerving door Darwin. Daar waar kan worden aangenomen dat keukenpersoneel in Colombia doorgaans informeel tewerkgesteld wordt en dus vaak geen schriftelijk contract heeft (CGVS, p.13), moet realistisch gesproken worden opgemerkt dat rijke VIP's voor wie geld geen bezwaar is geen enkele reden zou hebben om op dergelijke manier hun personeel in te huren daar zij het zich perfect kunnen veroorloven om in orde te zijn met de regelgeving. Dit geldt des te meer omdat ze, gezien het loon dat u per weekend betaald werd overeen kwam met een voltijds maandloon in uw sector (CGVS, p.9) duidelijk kandidaten konden opvissen uit een heel andere klasse dan degene waarin u zich tot dan toe bewoog in de informele sector. Dat uw echtgenote dus stelt dat jullie nooit hadden gedacht dat er iets slechts aan de hand kon zijn toen iemand u deze deal

aanbod die letterlijk te goed was om waar te zijn (CGVS vrouw, p.8), kan niet overtuigen. U zegt daarover zelf trouwens dat u het wel verdacht vond maar besloot dat er nu eenmaal belangrijke en welvarende mensen bestaan die veel beveiliging nodig hebben. Gevraagd op welke manier het dan veiliger zou zijn om een volslagen onbekende in te huren zonder een formeel contract dan die via een interimkantoor, uitzendbureau of onderaannemer te rekruteren, kan u daar eigenlijk niet op antwoorden: u houdt het erop dat rijke mensen liever geen formele banden hebben met hun personeel (CGVS, p.12). Het is ook pas dan dat u aan uw relaas toevoegt dat Darwin wilde weten wie er allemaal op hetzelfde adres woonde als u en wat uw identiteitskaartnummer is, wat u allemaal maar normaal vond (CGVS, p.13), terwijl u even voordien nog argumenteerde dat het de bedoeling was dat er geen enkele formele band tussen jullie zou bestaan. Het valt dan ook moeilijk in te zien waarom Darwin die informatie nodig had of waarom u dat normaal zou vinden. Nogmaals gevraagd waarom u zou denken dat een rijke persoon op deze manier tewerk zou gaan om een kok in te huren geeft u eerst een incoherent antwoord, dat u dan afsluit met de uitleg dat het eigenlijk logisch is dat dergelijke criminelen niet zouden willen dat er een legitieme tussenpersoon bij betrokken raakt (CGVS, p.13). Dat is een redelijke veronderstelling, en daarmee geeft u ook toe dat het hele zaakje maar verdacht was. U voegt toe dat u dat allemaal evenwel niet kon schelen: u had geld nodig en er werd van u niet illegaals gevraagd, en de rest kon u maakte voor u niets uit. Het was voor u een kwestie van noodzaak (CGVS, p.14).

Zelfs indien kan worden aangenomen dat uw vrouw nooit enige achterdocht koesterde terwijl u wel besepte dat er iets eigenaardig aan de hand was, is het evenwel niet aannemelijk dat u in die omstandigheden besloot om een wandelingetje te gaan maken op uw werkplek en zo per toeval aanwezig was toen er een gevangene van de drugsbende werd aangevoerd, zoals u beweert (CGVS, p.10). U moest zich houden aan bijzonder stringente arbeidsvoorwaarden, waarmee u zich akkoord verklaarde (CGVS, p.14). Zeker indien deze job zo belangrijk voor u was als u zegt had u alle redenen om zich aan de geboden en verboden te houden, en dat geldt enkel nog meer als u eigenlijk wel wist dat er iets verdacht was aan de lui voor wie u werkte, zoals u uiteindelijk beweert. Dat u dan ook gewoon even ging rondwandelen terwijl zoiets uitdrukkelijk verboden was (CGVS, p.14), valt nauwelijks ernstig te nemen. U verklaart eerst dat u er vertrouwen in had dat er niets zou gebeuren omdat u zich al drie maanden aan de regels hield op het werk (CGVS, p.14). Dat heldert natuurlijk helemaal niet op waarom u op dat punt dan plots geneigd zou zijn om de regels te overtreden, maar u lijkt dan uw verklaringen te wijzigen. Waar u net tevoren nog heel stellig zei dat het verboden was om zomaar rond te wandelen waar u werkte (CGVS, p.14) maakt u daar plotseling van dat u dacht begrepen te hebben dat u niet in het huis mocht rondlopen, wat de reden was dat u naar buiten ging (CGVS, p.14). U liet eerder nochtans geen enkele twijfel bestaan over of u dat was toegestaan of niet, maar verklaart plots dat u eigenlijk nooit verduidelijking hebt gevraagd over wat u mocht doen en wat er uw vetbetaalde job zou kunnen kosten (CGVS, p.14,15), hetgeen op zich al de wenkbrauwen doet fronsen. U maakt er dan van dat u "dacht dat ze misschien bedoelden" dat u niet in hun kamers mocht komen of op hun feestjes maar wel buiten mocht gaan (CGVS, p.15). Ermee geconfronteerd dat uw verklaringen op dit punt niet erg overtuigend zijn, landt u uiteindelijk op de versie dat u geloofde dat niets verkeerd te doen door buiten te stappen, dat u dacht dat het mocht, en dat u daarmee misschien iets teveel vertrouwen aan de dag legde (CGVS, p.15). Gezien het klimaat waarin u werkte is dat weinig plausibel dat u zoveel op het spel zou zetten, maar u zegt daarover dat u eigenlijk niet nadacht of het nu mocht of niet, maar dat u enkel wat buitenlucht wilde opsnuiven (CGVS, p.15). U kan dus helemaal geen consistente verklaringen afleggen over dit kernelement van uw relaas. Uw partner is hiermee ook geconfronteerd en zij stelt dat u "onbewust" de regels had geschonden (CGVS vrouw, p.10) wat ze toelicht door te zeggen dat u dacht er niks zou gebeuren als u even naar buiten zou glippen (CGVS vrouw, p.10), terwijl dat eigenlijk het tegendeel is van onbewust iets doen dat eigenlijk niet mag. Ze stelde eerder trouwens ondubbelzinnig dat het een van de regels was dat u niet zomaar zou gaan rondwandelen, en dat u dat toch deed omdat u zich verveelde (CGVS vrouw, p.8). Dat u zoiets deed terwijl er buiten een gevangene uit een auto werd gesleept die om zijn leven smeekte (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS vrouw, p.8) is overigens markant. Dat zou immers betekenen dat u naar buiten stapte via een deur waarachter verschillende andere mensen en een auto stonden terwijl u daar eigenlijk niet hoorde te zijn. Dat u zo achteloos was dat u niet eens zag of hoorde dat er andere mensen in de buurt waren terwijl u iets deed dat niet mocht, valt moeilijk te rijmen met de gespannen en gereguleerde sfeer die u schetst.

Dat u daar uiteindelijk nog aan toevoegt dat deze mannen u dwongen om mee te werken aan hun drugshandel, wat volgens u al van bij het begin hun bedoeling was geweest (CGVS, p.15), is al helemaal niet aannemelijk. Het kan immers niet worden ingezien waarom een Latijns-Amerikaanse bende die blijkbaar zwemt in het geld iemand met uw profiel nodig zou hebben voor hun operaties, laat staan dat ze u daarom een lucratief contract zouden aanbieden in de hoop dat ze ooit uw hulp zouden kunnen inroepen om hun smokkelwaar te verbergen. Dat uw bijdrage aan hun drugstrafiek van dien

aard was dat ze u daarom in heel Colombia zouden zoeken (CGVS, p.17) is nog een blote bewering van u die weinig verankerd lijkt in de werkelijkheid. Aangezien jullie helemaal niets weten over de bende die jullie zeggen te vrezen en waartoe Darwin zou behoren (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.12) is er immers ook geen reden om te veronderstellen dat hun reikwijdte heel het land omvat. U kan trouwens ook niet duiden welk belang de bende erbij zou hebben om tijd en moeite te spenderen om jullie op te sporen: u hebt hen geen duimbreed in de weg gelegd, kan niet worden aanzien als kroongetuige in een proces of onderzoek, en kan al evenmin aannemelijk maken dat u voor hun activiteiten onmisbaar zou zijn. Indien zou worden aangenomen dat het voor deze bende heel eenvoudig is om jullie op het spoor te komen (CGVS, p.17) is dat trouwens een sterke indicator dat er nooit iemand naar u op zoek is gegaan. Noch u (CGVS, p.16), noch uw vrouw (CGVS vrouw, p.11) kunnen immers een concreet element aanreiken waaruit zou blijken dat de bende u probeerde op te sporen. Uw schoonzus, wiens gegevens de bende volgens u op eenvoudige wijze zou kunnen bekomen, woont nog altijd in Bogota (CGVS vrouw, p.6) en heeft geen problemen gekend sinds jullie vertrek uit Colombia (CGVS, p.17). Ze maakt het goed op dit moment (CGVS vrouw, p.7). Ook jullie huisbaas, via huwelijk verwant aan uw schoonzus, kende voor zover jullie weten geen problemen meer na jullie plotse vertrek uit Colombia (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.12). U verklaart zelfs uw huisbaas niet gewaarschuwd te hebben voor de mogelijkheid dat er onguere personen naar jullie zouden komen informeren nadat jullie uit het land gevlucht waren (CGVS, p.17). Dat jullie haar in het ongewisse lieten over het risico dat de bende die jullie wilt vermoorden bij haar zou aankloppen, spreekt eigenlijk boekdelen over de door u beweerde vrees.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteakte, en huwelijksakte tonen jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke staat aan. Geen van deze elementen worden in deze beslissing in twijfel getrokken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, JYSC, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Villavicencio (Colombia), op (...) 1999. Toen u ongeveer zes jaar oud was verhuisde uw familie naar de hoofdstad Bogota, waar u sindsdien altijd woonde tot u Colombia hebt verlaten. U behaalde na uw middelbaar nog een hoger technisch diploma. Vervolgens bent u u getrouwd en kreeg u een kind, waarna u als huisvrouw thuis bleef. U bent sinds 2018 getrouwd met ALAO (CG-nummer xx en O.V.-nummer xxx). Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner ALAO (zie ook hieronder):

"(...)."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

"(...)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers menen ook dat een beoordelingsfout begaan werd.

2.2. Vooreerst geven verzoekers een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door hen aangehaalde bepalingen. Voorts stellen ze dat het ontbreken van een documentair bewijs op zich niet doorslaggevend is. Ze wijzen er ook op dat ze een uitleg gegeven hebben over de redenen van het ontbreken van bewijsstukken en meer bepaald door te verwijzen naar de corruptie en de risico's die kunnen voortvloeien wanneer iemand een klacht indient tegen een criminele bende. Ook wijzen verzoekers erop dat in de beslissingen verwezen wordt naar "talrijke mediaberichten" waaruit zou blijken dat de Colombiaanse autoriteiten hardhandig optreden tegen criminaliteit. Deze bewering en de bedoelde mediaberichten zijn echter niet gevoegd aan het administratief dossier en ook niet geciteerd. Echter, hun verklaringen over de corruptie worden nochtans ondersteund door algemene informatie die door de verwerende partij zelf wordt neergelegd, namelijk de UNHCR Guidelines. Deze Guidelines bevestigen dat er niet kan worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten. Vervolgens citeren verzoekers uit deze Guidelines. Ze vervolgen dat in de COI Focus van 2 augustus 2021 aangaande de veiligheidssituatie weinig aandacht wordt besteed aan de beschermingsmogelijkheden, enkel voor sommige specifieke profielen (sociale leiders, ex Fare strijders) of om te onderlijnen dat er in sommige rurale gebieden er een vorm van hybride controle is van lokale administratie en criminele bendes (p. 34, *in fine*) wat hun verklaringen over de corruptie in Colombia bevestigt. In deze context en op basis van deze informatie kan er niet gewoon worden verwezen naar de aanwezigheid van drugshandelaars in de gevangnissen of *in abstracto* naar de talrijke mediaberichten over de strijd tegen criminaliteit om te besluiten dat de verklaringen van verzoekers ongeloofwaardig zouden zijn. In tegendeel, hun wantrouwen in hun nationale autoriteiten is geloofwaardig. Het feit dat zij zich toen niet hebben gericht naar de nationale autoriteiten blijkt dus niet ongeloofwaardig of irrationeel. Het feit dat zij toen geen klacht hebben ingediend ondermijnt hun

geloofwaardigheid niet. Bovendien mag de bescherming geboden door de overheden niet enkel theoretisch zijn maar moet doeltreffend zijn en van niet tijdelijke aard. Hoewel het geen resultaatverbintenis inhoudt, moet er wel een zekere effectiviteit zijn. De overheid moet redelijke maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen. Echter, de aanwezige landeninformatie is onvoldoende om een nauwkeurig onderzoek te voeren naar het bestaan van een overheidsbescherming in Colombia rekening houdende met hun bijzondere omstandigheden.

Voorts preciseren verzoekers dat er geen sprake is van zelfgenezing van een tand. Enkel van het feit dat verzoeker geen complicaties ondervond van zijn gebroken tand, waardoor hij geen medische opvolging nodig had.

In een tweede onderdeel van hun middel betogen verzoekers dat:

“Het CGVS meent dat verzoekers geen overtuigende verklaringen aflegden m.b.t. hun problemen.

2.2.1. Dit betreft de tewerkstelling van verzoeker:

Hoewel aangenomen kan worden dat er in Colombia informele contracten gebruikt worden voor keukenpersoneel is dit volgens het CGVS minder geloofwaardig voor VIP's die geen geldproblemen hebben en dus hun personeel formeel zouden kunnen inhuren. Zeker gezien verzoeker per weekend werd betaald zoals iemand per maand zou worden betaald. Hierdoor konden de werkgevers van verzoeker eigenlijk kiezen tussen heel veel kandidaten en betere kandidaten dan verzoeker vinden. In dit context is het weinig geloofwaardig dat verzoekster nooit dacht dat er iets slecht aan de hand kon zijn. Zeker rekening houdende met het feit dat verzoeker het wel verdacht vond. In het context van een informele tewerkstelling is het ook weinig geloofwaardig dat verzoeker het normaal zou vinden dat zijn werkgever hem informatie vraagt over al wie op hetzelfde adres woont.

Deze appreciatie door de verwerende partij is zeer subjectief en gebaseerd op eigen veronderstellingen en verwachtingen. De verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat het feit dat er geen officieel contract is of geen beroep werd gedaan op een tussenpersoon de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnt.

Ook wanneer de verwerende partij stelt dat de werkgevers van verzoeker veel betere profielen konden vinden voor de prijs die ze betaalden kan de verwerende partij niet worden gevolgd.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij aangeworven via iemand die zijn vaardigheden kende.

2.2.2. Verwerende partij meent ook dat, zelf indien de tewerkstelling van verzoeker geloofwaardig zou kunnen zijn, het niet aannemelijk is dat hij zou besluiten, terwijl hij de omstandigheden van zijn tewerkstelling wel verdacht vond, om een wandeling te doen op zijn werkplek en per toeval getuige zou zijn van criminele feiten. De verwerende partij gaat ervan uit dat het voor verzoeker verboden was om te gaan wandelen. De verwerende partij is ook van mening dat verzoeker tegenstrijdig is tegenstrijdig wanneer hij enerzijds stelt dat hij zich al drie maanden aan de regels hield en het dus niet zo erg zag om eens buiten te gaan wandelen en later dat hij stelt dat hij had begrepen dat wat hem verboden was in het huis rond te lopen was, maar niet buiten. Verwerende partij onderlijnt ook dat verzoekster ook tegenstrijdig is gezien zij stelt dat verzoeker onbewust de regels had geschonden maar ook dat verzoeker dacht dat er niets zou gebeuren als hij naar buiten ging. Zij stelt ook dat het verboden is om naar buiten te gaan en dat verzoeker het toch deed omdat hij zich verveelde.

Al deze motieven vloeien voort uit een foute analyse van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker trachtte uit te leggen dat hij begreep dat het voor hem verboden was om in het huis rond te lopen maar dat hij niet begrepen had dat hij ook niet buiten mocht gaan via de deur van de keuken (zie CGVS mijnheer p. 14 e.v.), die rechtsreeks toegang gaf tot buiten. Hij was dus niet bewust van het feit dat hij een regel overtrad toen hij buiten kwam en dacht dus dat er hem niets zou overkomen. Dit is niet tegenstrijdig of ongeloofwaardig.

2.2.3. Volgens de verwerende partij is het ook onwaarschijnlijk dat verzoeker juist naar buiten gaat terwijl criminelen iemand uit een auto sleuren, terwijl deze persoon voor zijn leven smeekt, en dus terwijl er verdacht geluid aanwezig moet zijn.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat de auto en het geluid niet juist voorde keuken plaatsvond maar iets verder.

2.2.4. De verwerende partij is ook van mening dat het ongeloofwaardig is dat deze mannen verzoeker nog trachten te overtuigen om mee te werken aan hun drugshandel omdat men niet inziet waarom deze criminele bende met de omvang die verzoeker eraan geeft iemand met het profiel van verzoeker nodig zou hebben, omdat verzoekers heel weinig informatie hebben over de bende zelf en er geen reden is om aan te nemen dat de reikwijdte van deze bende het hele land omvat, omdat het belang van de bende om tijd en moeite te doen om verzoekers terug te vinden ook niet overtuigend wordt toegelicht door verzoekers. De verwerende partij voegt hierbij aan dat het feit dat de bende verzoekers nooit

terugvonden trouwens een sterke indicator is dat zij hen nooit zochten en dat verzoekers zelf geen concrete elementen naar voor brengen die erop wijzen dat de bende op hen zochten. De zus van verzoekster woont steeds in Bogota en ervaarde geen problemen. De huisbaas van verzoekers kende geen problemen na het vertrek van verzoekers.

Hierbij dient onmiddellijk te worden herhaald dat de huisbaas van verzoekers in een beveiligde woning woont (zie CGVS mijnheer p. 17). Er moet ook worden onderlijnd dat deze motieven over de irrationele houding van de bende vooral berust op verschillende speculaties en veronderstellingen die weinig relevant zijn voor de evaluatie van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers. Op zijn minst die niet doorslaggevend zouden moeten zijn.”

In een derde onderdeel van hun middel beklemtonen verzoekers dat de verwerende partij geen specifieke landeninformatie heeft gevoegd die toelaat om tot een besluit te komen over de geloofwaardigheid van het relaas. Deze landeninformatie zou op zijn minst betrekking moeten hebben op de drughandel, het risico voor personen die met deze handel in contact komen omwille van hun werk, het risico dat zij gedwongen kunnen worden om samen te werken met deze criminele bendes, enz... Het verzamelen van deze informatie is de taak van de verwerende partij. Omdat er geen bijkomende informatie verzameld werd kan er niet worden besloten dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is.

In een vierde onderdeel van hun middel betogen verzoekers dat indien er geen link kan worden gevonden met een grond van vervolging (ras, nationaliteit, godsdienst, sociale groep, politieke overtuiging, zoals uitgelegd in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet) moet er worden besloten tot de toekenning van een subsidiaire bescherming conform artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Ze menen dat ze deel uitmaken van de sociale groep van de personen die zich verzetten tegen de eisen van de criminele bendes, of dat hun verzet kan worden beschouwd als een politieke overtuiging.

In een vijfde onderdeel van het middel gaan verzoekers in op de veiligheidssituatie in Colombia. Verzoekers geven eerst de motieven van de bestreden beslissingen weer. Vervolgens stellen verzoekers dat uit de documentatie van de verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situatie. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen het machtsvacuüm overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit. In die zin is het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers. Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn niet relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota. Wat het verschil tussen stedelijke en rurale gebieden betreft kan het CGVS worden gevolgd wanneer hij stelt dat er een verschil in het typologie van het geweld bestaat, maar niet wanneer hij stelt dat de vorm van het geweld dat in steden voorkomt geen verband houdt met het gewapend conflict. Inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in de regio.

Verzoekers voeren vervolgens een theoretisch betoog over de notie 'gewapend conflict' en benadrukken dat hun persoonlijke omstandigheden ook in overweging moeten worden genomen worden. Als interne ontheemde personen lopen verzoekers een hoger risico.

Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun verzoekschrift.

3. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt. Voorts voegt ze aan de nota met opmerkingen de mediaberichten waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen. Verder legt de verwerende partij de Coi Focus – Colombia: beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 januari 2021 neer.

4. Ter terechtzitting leggen verzoekers een pleitnota neer. Echter, de neerlegging van een dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. In de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekers ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 1 juni 2011, nr. 213.632).

5. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daar op. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Colombia te zullen worden vermoord door de bende van Darwin. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

8.2. Verzoekers hebben ter staving van hun beschermingsverzoek documenten voorgelegd die betrekking hebben op hun identiteit, nationaliteit en huwelijksband. Geen van deze elementen staan hier ter discussie. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' problemen die zich voor hun vertrek zouden hebben voorgedaan.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud niet volstaan om verzoekers' vluchtredenen aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of hun verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde gebeurtenissen onwaar zouden zijn.

8.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud schetst de verzoekende partij zijn aanwerving en werkomstandigheden bij D. Verzoeker verklaart dat hij door D. op een informele manier als kok aangeworven werd. Voorts ontving verzoeker per weekend een bedrag dat overeen kwam met een voltijds maandloon in zijn sector (notities persoonlijk onderhoud [NPO] verzoeker, p.9 en 13). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker ook dat de activiteiten van D. hem niet konden schelen, daar hij het geld nodig had en hem niets illegaals gevraagd werd, dat de rest hem niet uitmaakte. Daarenboven diende verzoeker zich akkoord te verklaren met bijzondere stringente arbeidsvoorwaarden. Het was hem onder meer verboden om zo maar rond te wandelen op zijn werkplek (NPO, p.14). Gelet op deze context die door verzoeker geschetst wordt, is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker in deze specifieke werkomstandigheden besloot om een wandelingetje te gaan maken op zijn werkplek en zo per toeval aanwezig was toen er een gevangene van de drugsbende werd aangevoerd, zoals hij beweert (NPO, p.10). In de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat verzoeker ook aangeeft dat deze job belangrijk voor hem was waardoor hij alle redenen had om zich aan de geboden en verboden te houden, en dat geldt enkel nog meer daar verzoeker wel een vermoeden had dat er iets verdacht was aan de lui voor wie hij werkte, zoals hij uiteindelijk beweert. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat: *"U verklaart eerst dat u er vertrouwen in had dat er niets zou gebeuren omdat u zich al drie maanden aan de regels hield op het werk (CGVS, p.14). Dat heldert natuurlijk helemaal niet op waarom u op dat punt dan plots geneigd zou zijn om de regels te overtreden, maar u lijkt dan uw verklaringen te wijzigen. Waar u net tevoren nog heel stellig zei dat het verboden was om zomaar rond te wandelen waar u werkte (CGVS, p.14) maakt u daar plotseling van dat u dacht begrepen te hebben dat u niet in het huis mocht rondlopen, wat de reden was dat u naar buiten ging (CGVS, p.14). U liet eerder nochtans geen enkele twijfel bestaan over of u dat was toegestaan of niet, maar verklaart plots dat u eigenlijk nooit verduidelijking hebt gevraagd over wat u mocht doen en wat er uw vetbetaalde job zou kunnen kosten (CGVS, p.14,15), hetgeen op zich al de wenkbrauwen doet fronsen. U maakt er dan van dat u "dacht dat ze misschien bedoelden" dat u niet in hun kamers mocht komen of op hun feestjes maar wel buiten mocht gaan (CGVS, p.15). Ermee geconfronteerd dat uw verklaringen op dit punt niet erg overtuigend zijn, landt u uiteindelijk op de versie dat u geloofde dat niets verkeerd te doen door buiten te stappen, dat u dacht dat het mocht, en dat u daarmee misschien iets teveel vertrouwen aan de dag legde (CGVS, p.15). Gezien het klimaat waarin u werkte is dat weinig plausibel dat u zoveel op het spel zou zetten, maar u zegt daarover dat u eigenlijk niet nadacht of het nu mocht of niet, maar dat u enkel wat buitenlucht wilde opsnuiven (CGVS, p.15). U kan dus helemaal geen consistente verklaringen afleggen over dit kernelement van uw relaas." daarenboven Uw partner is hiermee ook geconfronteerd en zij stelt dat u "onbewust" de regels had geschonden (CGVS vrouw, p.10) wat ze toelicht door te zeggen dat u dacht er niks zou gebeuren als u even naar buiten zou glippen (CGVS vrouw, p.10), terwijl dat eigenlijk het tegendeel is van onbewust iets doen dat eigenlijk niet mag. Ze stelde eerder trouwens ondubbelzinnig dat het een van de regels was dat u niet zomaar zou gaan rondwandelen, en dat u dat toch deed omdat u zich verveelde (CGVS vrouw, p.8). Dat u zoiets deed terwijl er buiten een gevangene uit een auto werd gesleept die om zijn leven smeekte (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS vrouw, p.8) is overigens markant. Dat zou immers betekenen dat u naar buiten stapte via een deur waarachter verschillende andere mensen en een auto stonden terwijl u daar eigenlijk niet hoorde te zijn. Dat u zo achteloos was dat u niet eens zag of hoorde dat er andere mensen in de buurt waren terwijl u*

iets deed dat niet mocht, valt moeilijk te rijmen met de gespannen en gereguleerde sfeer die u schetst.”

In het verzoekschrift betogen verzoekers dat een foute analyse gemaakt wordt van de verklaringen van verzoeker. Ze preciseren dat hij trachtte uit te leggen dat het voor hem verboden was om in het huis rond te lopen, maar dat hij niet had begrepen dat hij niet naar buiten mocht gaan via de deur van de keuken. In dit verband kan de Raad op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud enkel vaststellen dat verzoeker hieromtrent wisselende verklaringen afgelegd heeft, zoals hierboven reeds uiteengezet. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoekers verder in het verzoekschrift betogen dat de auto en het geluid niet juist voor de keuken plaatsvonden, maar iets verder op, trachten verzoekers de vaststellingen in de bestreden beslissingen te minimaliseren. Met een dergelijk betoog gaan verzoekers ook voorbij aan de verklaringen van verzoeker die hij tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd heeft.

Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden alwaar zij stellen dat de verwerende partij verschillende veronderstellingen en speculaties uit waar ze wijst op de irrationale houding van de bende. Immers, dienen de verklaringen van verzoeker alwaar hij verklaard heeft dat de bende wou dat hij deelnam aan de drugshandel door uit te proberen hoe ze best drugs kon verstoppen tussen landingen etenswaren, beoordeeld te worden in het licht van de eerdere afgelegde verklaringen van verzoeker. Doorheen het persoonlijk onderhoud schetst verzoeker het beeld van een criminele en professionele bende die blijkbaar veel geld heeft, bijgevolg is het geenszins aannemelijk dat de bende aan verzoeker zou gevraagd hebben om hen te helpen bij de drugssmokkel. Des te meer omdat verzoeker tegen de instructies in naar buiten was gegaan. Daarenboven blijkt ook niet welke expertise verzoeker de bendeleden kon bijbrengen. Immers uit zijn verklaringen blijkt enkel dat hij eten klaarmaakte als de D. hierom vroeg, maar er blijkt geenszins dat verzoeker betrokken was bij de bestelling van etenswaren. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat: *“Dat u daar uiteindelijk nog aan toevoegt dat deze mannen u dwongen om mee te werken aan hun drugshandel, wat volgens u al van bij het begin hun bedoeling was geweest (CGVS, p.15), is al helemaal niet aannemelijk. Het kan immers niet worden ingezien waarom een Latijns-Amerikaanse bende die blijkbaar zwemt in het geld iemand met uw profiel nodig zou hebben voor hun operaties, laat staan dat ze u daarom een lucratief contract zouden aanbieden in de hoop dat ze ooit uw hulp zouden kunnen inroepen om hun smokkelwaar te verbergen. Dat uw bijdrage aan hun drugstrafiek van dien aard was dat ze u daarom in heel Colombia zouden zoeken (CGVS, p.17) is nog een blote bewering van u die weinig verankerd lijkt in de werkelijkheid. Aangezien jullie helemaal niets weten over de bende die jullie zeggen te vrezen en waartoe Darwin zou behoren (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.12) is er immers ook geen reden om te veronderstellen dat hun reikwijdte heel het land omvat. U kan trouwens ook niet duiden welk belang de bende erbij zou hebben om tijd en moeite te spenderen om jullie op te sporen: u hebt hen geen duimbreed in de weg gelegd, kan niet worden aanzien als kroongetuige in een proces of onderzoek, en kan al evenmin aannemelijk maken dat u voor hun activiteiten onmisbaar zou zijn. Indien zou worden aangenomen dat het voor deze bende heel eenvoudig is om jullie op het spoor te komen (CGVS, p.17) is dat trouwens een sterke indicator dat er nooit iemand naar u op zoek is gegaan. Noch u (CGVS, p.16), noch uw vrouw (CGVS vrouw, p.11) kunnen immers een concreet element aanreiken waaruit zou blijken dat de bende u probeerde op te sporen. Uw schoonzus, wiens gegevens de bende volgens u op eenvoudige wijze zou kunnen bekomen, woont nog altijd in Bogota (CGVS vrouw, p.6) en heeft geen problemen gekend sinds jullie vertrek uit Colombia (CGVS, p.17). Ze maakt het goed op dit moment (CGVS vrouw, p.7). Ook jullie huisbaas, via huwelijk verwant aan uw schoonzus, kende voor zover jullie weten geen problemen meer na jullie plotse vertrek uit Colombia (CGVS, p.16; CGVS vrouw, p.12). U verklaart zelfs uw huisbaas niet gewaarschuwd te hebben voor de mogelijkheid dat er onzure personen naar jullie zouden komen informeren nadat jullie uit het land gevlucht waren (CGVS, p.17). Dat jullie haar in het ongewisse lieten over het risico dat de bende die jullie wilt vermoorden bij haar zou aankloppen, spreekt eigenlijk boekdelen over de door u beweerde vrees.”* Waar verzoekers in het verzoekschrift er nog op wijzen dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard hebben dat de huisbaas in een beveiligde woning woont, gaan ze eraan voorbij dat verzoekers schoonzus geen problemen ondervond na hun vertrek uit Colombia. Voorts kunnen verzoekers geen concreet element aanreiken waaruit blijkt dat de bende naar hen op zoek zou zijn. Ook blijkt niet in welke mate de beveiligde woning van hun huisbaas de bendeleden zou afschrikken om hem niet op andere plaatsen op te zoeken indien ze effectief op zoek waren naar verzoekers.

Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' vluchtrelaas geen ernstig geloof kan worden gehecht. Verzoekers' kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissingen, bijvoorbeeld wat

betreft het gegeven dat ze geen klacht hebben ingediend en de mogelijkheid tot overheidsbescherming, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan hun naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8.4. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

8.5. Gelet op het voorgaande kan voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebelligroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Uit de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia

regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. (eigen onderlijnen)

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verklaren dat zij afkomstig zijn uit Bogotá, de hoofdstad van het departement Cundinamarca.

Het departement Cundinamarca blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekers leggen geen concrete aanwijzingen voor die aantonen dat er zich in het departement Cundinamarca en in de hoofdstad Bogotá een gewapend conflict voltrekt, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Gerichtte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen blijken niet (zgn. 'battles') noch wordt

gebruik gemaakt van zogenaamd “explosions/remote violence”, met name granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven (COI Focus 2 augustus 2021, p. 25). Het aantal gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders, zgn. ‘violence against civilians’, ligt voor het departement Cundinamarca zeer laag. In de periode van januari 2020 tot 21 mei 2021 zou slechts één dodelijk slachtoffer gevallen zijn in het kader van deze ‘violence against civilians’ (COI Focus 2 augustus 2021, p. 36).

Weliswaar kan worden gelezen dat in mei 2021 het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing lanceerde voor het district Bogotá omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten; evenwel de mate waarin het geweld in de hoofdstad Bogotá zou zijn gelieerd aan het gewapend conflict elders in Colombia is enkel gering en indirect. Het betreft in het bijzonder ‘politiek’ geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

In het verzoekschrift of ter terechtzitting wordt geen informatie aangebracht waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Bogotá, is gesteund en ligt in dezelfde lijn. Verzoekers geven onder verwijzing naar onder meer voormeld arrest van het Europees Hof van Justitie een theoretische uiteenzetting omtrent de notie gewapend conflict, maar brengen verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheidssituatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Evenwel verzoekers’ theoretische beschouwingen zonder verdere feitelijke concretisering doen geen afbreuk aan het besluit dat bij gebrek aan het bestaan van een gewapend conflict én willekeurig geweld in Bogotá en in het departement Cundinamarca in het algemeen, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogotá en in het departement Cundinamarca in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Het is inderdaad weinig zorgvuldig van de verwerende partij om de mediaberichten waarnaar in de bestreden beslissingen verwezen werd alsook de Coi Focus – Colombia: beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 januari 2021 niet te hebben opgenomen in het administratief dossier. Echter, kan dit niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden omwille van een schending van de rechten van verdediging van verzoekers, daar de Raad tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers’ relaas besloten heeft, zonder gebruik te maken van voormelde landeninformatie.

11. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

13. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

14. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS